

L'ALÉ DE L'AIGUA

JOSEP MICÓ CONEJERO



els ibers sabien que no plou sempre,
que la pluja no s'agafa amb la mà,
i l'estil d'anguila del líquid bàsic.

aigua de boca i reg són aqüeducte,
roma transforma en camps regats les lloses,
mes la pell verda que els ocells oloren
la crien dunes amb disfressa d'ona.

l'ombra airejava el bramul i l'esquena
suada del bou que omplia els catúfols
al tros de l'alqueria andalusí,
frescor del cant que assadolla els terrossos,
inefable claror que salta rítmica
en la capil·laritat de les sèquies.

llauradors de panses, dacsca i panís,
-costa eixugar la suor del turbant-
tracen les venes molles del paisatge,
salts d'aigua -la força de cent cavalls-
i sacien la set de cadascú,
està escrit a la paraula i el codi.

amb el safrà i la seda ens mira el món,
creixen camps de moreres i tallers
i les teles de Velluters ballaven
als salons minuets i contradanses.

el temps deixa petjades als camins
però aquell verd que es pensà en temps dels
moros
ens refresca encara l'alé i la pell.

l'or urbanitza damunt del saber
i la memòria ancestral de l'horta:
baraten els silencis i els sorolls,
usos, flora i fauna viuran als llibres,
moriran els mots que en donaven fe.

si no s'enceta el somni per l'Arcàdia
no hi haurà esclat verd
que ature el quitrà.